

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каніщева Андрія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 30 Цивільного процесуального кодексу України

Київ
13 квітня 2023 року
№ 56-3(II)/2023

Справа № 3-54/2023(112/23)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Юровська Галина Валентинівна,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каніщева Андрія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 30 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Каніщев А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/112 від 20 березня 2023 року) перевірити на відповідність

частині четвертій статті 42 Конституції України (конституційність) частину четверту статті 30 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з якою позови до перевізників, що виникають з договорів перевезення вантажів, пасажирів, багажу, пошти, пред'являються за місцезнаходженням перевізника.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У грудні 2022 року Каніщев А.В. звернувся до Московського районного суду міста Харкова з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю „Біз Ейрлайн“ про захист прав споживачів.

Московський районний суд міста Харкова ухвалою від 28 грудня 2022 року, залишеною без змін постановою Харківського апеляційного суду від 23 лютого 2023 року, позовну заяву Каніщева А.В. передав за підсудністю до Солом'янського районного суду міста Києва.

Судові рішення мотивовано тим, що справа не підсудна Московському районному суду міста Харкова, оскільки предметом позову в цій справі є неналежне виконання договору перевезення, тому позов пред'являють за місцезнаходженням перевізника за правилами виключної підсудності щодо позовів до перевізників.

1.2. Автор клопотання стверджує, що оспорюваний припис Кодексу містить непропорційне обмеження прав споживачів, надає перевізнику більше ніж споживачу привілеїв та є несправедливим до споживача. „Отже, положення ч. 4 ст. 30 ЦПК України не відповідають визначеному ч.4 ст. 42 Конституції України обов'язку держави захищати права споживачів“.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності частини четвертої статті 30 Кодексу, Каніщев А.В. посилається на приписи Конституції України, Кодексу, рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення в його справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його приписи), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(ІІ)/2020].

2.2. Канищев А.В., стверджуючи про невідповідність Конституції України оспорюваного припису Кодексу, не довів, як саме цей припис Кодексу зумовив порушення його конституційного права, гарантованого частиною четвертою статті 42 Конституції України, а лише висловив незгоду із законодавчим регулюванням щодо віднесення до виключної підсудності позовів до перевізників, що виникають з договорів перевезення.

Отже, автор клопотання не обґрунтував тверджень щодо неконституційності частини четвертої статті 30 Кодексу, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження

у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каніщева Андрія Вячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 30 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**